

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2143/2020
22.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић председника већа, Добриле Страјина Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца „ДДОР Нови Сад“ а.д. за осигурање и реосигурање из Новог Сада, чији је пуномоћник Милан Вебер, адвокат из ..., уз учешће умешача на страни тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Душић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драгослав Ристић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2550/19 од 24.10.2019. године, у седници одржаној 22.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2550/19 од 24.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2550/19 од 24.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 803/2018 од 07.03.2019. године, првим ставом изреке, тужбени захтев је делимично усвојен, па је другим ставом изреке, обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 780.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.07.2011. године, до исплате. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове спора у износу од 354.700,00 динара са законском затезном каматом према Закону о висини стопе затезне камате, почев од дана извршности пресуде, па до коначне исплате. Трећим ставом изреке, одбијен је тужилац са захтевом за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова парничног поступка од дана доношења пресуде до дана извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2550/19 од 24.10.2019. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у усвајајућем делу. Другим ставом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на

основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18).

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Узимајући у обзир врсту спора, садржину судске заштите и начин пресуђења, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса, нити потребе за новим тумачењем права. Одлука другостепеног суда о основаности тужбеног захтева заснована је на примени одговарајућих одредаба материјалног права које су у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, а указивањем на оцену доказа од стране нижестепених судова, заправо се оспорава утврђено чињенично стање у погледу основа одговорности туженог, што такође није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, због чега је одлучено као у првом ставу изреке. Осим тога, уз ревизију нису достављене правноснажне одлуке супротне садржине које би водиле евентуалном другачијем одлучивању, па зато нема места одлучивању о ревизији тужиоца ни ради уједначавања судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 11.12.2012. године, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 780.000,00 динара.

Пошто вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић